midagi teada anda, kuule, — aga ära ütle mulle seſt, mis ſa tahad teha ehk kuhu minna — mite ühe ainſa ſõna, ei ma tohi ſeſt midagi teada!“ Prents kuulis pealt, ehmatas, aga jäi pea jälle rahuliſeks, tänas ja läks. Weel hüüdis würst haleda heälega ta järel: „kui Jumal ſind armastab, külap ſiis aitab!“ Õppetaja läks koju, wõttis ühe leiwa, läks wälja ja põõras linna teiſe otſa poole. Seal, kus eſimeſt maja nägi lahti olewa, astus ſiſſe ja ika ülesſe, kuni katukſe al oli ja mitme kraami warjul mahaheitis. Teiſel pääwal ülem sõitis oma sõawäega linna ſiſſe, pani wahimehi linna wärawate ete ja ulitſatesſe ja läks iſe würsti juure, waga õppetajat järel kuulama. Würſt ütles, et ei tea, kus õppetaja on, aga sõawägi otſigu teda ja wõtku eluſalt ehk ſurmult — ſeſt et ta seda kül ei tohiks keelda. Nüüd ülem läks ſoldatitega majaſt majasse läbi linna, kiskus kambrid kaſtid lahti, otſis ülewel ja al, ja kus ſilm ei ſaanud näha ega käſi katſuda, ſenna

pisteti mõõkadega ſiſſe. Seda tehti 14 pääwa, ja waene Prents pelgupaigal kuulis, mis rahwas ſeſt ulitſate peal rääkis. Kül aeg jäi igawaks, aga ta kannatas, kunni wiimſel pääwal otſijad ka ſenna majaſſe tungiſid, kus ta oli. Kui meeste wandumine ja sõariistade kahin ika ligemale tuli, heitis Prents põlweli maha ja luges, ja lugedes kuulis et waenlane juba ülesſe ſai, et nüüd hukatus ehk ärapeaſtmine käe oli. Üks ſoldat tuli ja pistis moegaga puude ja kraamide ſiſſe, mis õpetaja ees oli. Mõõk tungis läbi ja tema ots oleks otſitud meeſt haawanud, aga ta ſai weel kõrwale libiſeda. Weel otſiti ſiin ja ſeal nurkades ja tolmus, aga asjata; siis hüüdis ülema heäl: „minge nüüd, ſiin ta kül ei ole!“ Läkſid ära ja kõik jäi waikſeks. Ülem otſis weel wiimſed majad läbi ja kui ei leidnud, kogus oma mehed koku ja läks ſealt linnaſt ära, arwates: „wõi ma teda 'p oleks leidnud, kui ſiin oleks!“